

Největší láska paní Alice Šmotkové

Paní Alice Šmotková se narodila 17. 10. 1933 ve Zlíně. A i přesto, že situace za války byla velmi špatná, její dětství bylo krásné a plné lásky.

Se svým budoucím manželem Ludvou se seznámila v roce 1948, když jí bylo 15 let, na prázdninách u tety v Hanušovicích. Alice jím byla naprosto okouzlená, Ludva byl nejen o 12 let starší, hezký, ale navíc válku prožil jako partyzán v lesích Valaška. A tak si i po skončení prázdnin pořád psali dopisy.

Tedy alespoň do té doby, kdy se Alice odstěhovala do Prahy a začala studovat ekonomii. Tehdy totiž dopisy chodit přestaly. Nešťastná Alice si myslela, že byla pro Ludvu pouze epizoda, a tak veškerou energii vložila do studií. Později se dozvěděla, že Ludvu zavřeli.

Ludva byl totiž velmi schopný velitel partyzánské skupiny a ty byly pro režim po roce 1948 nepohodlné, a tudíž členové těchto skupin pozavíráni.

Jeho soud proběhl v Uherském Hradišti a o jeho konci se Alice a její rodina dozvěděli ze zakázaných rádií z Londýna a New Yorku. Dvacet sedm chlapců tehdy dostalo doživotí, další čtyři byli odsouzení k smrti a mezi těmito byl i Ludva.

U soudu řekl Ludva větu, která zpečetila jeho ortel.

Když se ho ptali, jestli lituje svých činů, Ludva odpověděl, že ne, že je mu pouze líto chlapců, kteří zemřeli pod jeho velením za takovouto republiku.

Pak se však jeho kamarádi a spolužáci z národního výboru za něho postavili a trest smrti byl změněn na doživotí.

V průběhu svého trestu se dostal do několika věznic, například: Mírov, Leopoldov, nebo dokonce do jáchymovských uranových dolů a věrná Alice pravidelně posílala žádosti o milost.

Při první možné návštěvě Alice jela přes noc do Leopoldova. Celé dopoledne stála zmrzlá před věznicí, až se nakonec zeptala bachaře, jestli se na ni nezapomnělo. Ten jí ale oznámil, že její návštěva byla zrušena.

Nakonec Ludvovi opět změnili trest na 25 let. Jedna z věcí, díky které Ludva ve věznici přežil, byly jeho umělecké výtvořy, neboť to byl všeuřeěl. Hlavně sošky z chleba, například hlava Krista nebo Spravedlnost / tu opatřuje paní Alice/, ale také básničky. Po prvním rozsudku vložil svoje rozpoložení do těchto veršů:

Ve svých 28 prožil jsem život celý

žil jsem tak rychle snad?

Jiný i v 60- ti říká si, že je mlád.

Snad sám již nevím, kolik je mi.

Pod tíží života sehnut jsem k zemi,

jak stařec-jenž chystá se poslední vůli vykonat.

Po celou dobu svého čekání na Ludvu měla Alice úžasnou podporu rodičů. Velký zvrat nastal v roce 1960, když v rozhlase oznámili amnestii k patnáctému výročí konce druhé světové války, ve které budou propuštěni političtí vězni.

Se svojí přítelkyní Hankou, jejíž snoubenec Josef Plocek byl také zavřen ve stejné věznici jako Ludva, odjela s nejlepšími šaty svého otce i Alice. Josef sice byl propuštěn, ale Ludva, který se prý dopustil velezrady, propuštěn být nemohl, což Alici šokovalo a našťvalo.

Poté se dozvěděla, že nemá smysl žádat milost pro snoubence, ale lepší je to pro manžela. Tato možnost sice již byla zakázána, ale několik dobrých lidí mezi bolševiky to uskutečnilo a konala se svatba, ale bez skutečného ženicha, pouze v zastoupení.

Nakonec po napsání dopisů prezidentovi a ministru spravedlnosti byl Ludva Šmotek osvobozen s podmínkou deseti let. Jejich finanční situace nebyla poté nejlepší. Museli totiž ještě platit každý měsíc 300 korun věznici, jako poplatek za dobrou péči.

15. 8. 1963 se konala druhá svatba, tentokrát pořádná, které se zúčastnili i Ludvovi kamarádi, muklové.

V roce 1964 se jim narodil jejich první syn Petr v šesti měsících, o rok později druhý syn Luděk a 1973 Ludvou milovaná dcera Alice.

Přestože paní Alice vystudovala střední ekonomickou školu, pracovala po půlročním kurzu na infekčním oddělení na Bulovce a při zaměstnání vystudovala střední zdravotnickou školu.

Zde se také začala učit rusky, kde měla učitelku, jež nenáviděla muže. A ta když zjistila, že se Alice na dálku vdala, dělala jí ze studií peklo. Až poté, co se dozvěděla, jak to s jejím manželem skutečně bylo, tak se jí omluvila.

Těsně před vstupem vojsk roku 1968 byla Alice s Ludvou a oběma chlapci v Maďarsku u jezera Balaton, kde v rádiu poprvé slyšeli o okupaci. Nejdříve tomu nemohli uvěřit, mysleli si, že je to pouze špatný vtip, ale byl to skutečný přenos z Československa. Spousta jejich známých jim radila, aby se nevraceli. Dostali i možnost emigrovat do Švýcarska, ale Alice nechtěla opustit svoje rodiče, a tak po dlouhém uvážení zůstali v Praze. Ludva dostal práci, zrušili mu podmínku a byl rehabilitován.

Žili velice skromně, ale byli šťastni, že jsou spolu. Co nejlépe se starali o své tři děti a poté se věnovali vnoučatům.

Z celého tohoto příběhu vyplývá, jak silná láska může být. Alice Šmotková na svého manžela čekala skoro patnáct let, a dočkala se. Oba prožili spokojený, šťastný a láskyplný život, který si plně zasloužili. Když v listopadu 2002 pan Šmotek zemřel, paní Alice vyprávěla příběh jejich života zejména svým vnoučatům a v roce 2011 jej dokonce i sepsala.

Podle životního kréda Alice Šmotkové, kterým se řídí po celý svůj život, by člověk měl žít čestně, poctivě, večer usínat s tím, jako by měl odejít a ráno, jako by tu měl být donekonečna.